

deres Skatter, Byrderne kapitaliseres og vurderes for sig, og derpaa lægges den tilsvarende Skat, men den udredes vel at mærke ikke af den tiendepligtige Ejendoms Ejer; men derimod af Ejeren af Tienderetten. Som Forslaget nu foreligger fra Landstinget, betyder det simpelt hen en Forøgelse af den aarlige Tiendeydelse med 975,000 Kr. Det er det Tiendeforslag, som man hidtil har haft den Fornøjelse at se fra det høje Landsting. Gaar man til en tilsvarende Undersøgelse med Hensyn til den Byrde, der vil blive paalagt de Ejendomme, der have Arvefæsteafgift, vil det blive 422,500 Kr. af en Del af Ejendommens Værdi, som Ejeren slet ikke ejer, slet ikke kan sælge og faa betalt i Handel og Vandel. Jeg haaber ved disse Udtalelser at have givet det høje Ting Overbevisningen om, hvor nødvendigt det vil være at undersøge denne Sag paa det nøjagtigste, inden den kommer som Lov, og hvor nødvendigt det vil være, at vi ved de fremtidige Forhandlinger med Landstinget sørge for at faa Reglerne om Ejendomsskyldens Paaligning grundigt forandrede.

Jeg kommer saa til den anden Del af Landstingets ny Skattesystem, den ny Skat, som ved Siden af Ejendomsskylden til Staten skal tjene til at dække største Delen af Statens Tab ved hele Skattereformen, Formue- og Indkomstskatten. Om denne Skat gælder det i fuld saa høj Grad som om Ejendomsskylden, at det, der nu foreligger os her, er noget ganske ukendt. Ganske vist har det i korte Træk været omtalt af den ærede Minister, medens han var Medlem af dette Ting, men det lykkedes ham ikke den Gang hverken her eller i Landstinget at vinde Gehør for sin Tanke. Nu foreligger det i Lovforslagets Form som noget ganske nyt, men jeg kan ikke tilbageholde den Opfattelse, at det synes mig rigtigt nok, at, hvis der har været nogen, der rent teoretisk har sværmet for en Indkomstkildebeskatning, maa han være bleven grundig kureret ved at se, hvorledes et saadant Princip tager sig ud, naar det udformes i en Lov og i Paragraffer. Som jeg sagde før, fremtræder denne Skat i et meget broget og indviklet Billede, fuldt af Omsvøb og Smaalighed. Forslaget deler sig i to Hovedafdelinger dels en Formueskat dels en Indkomstskat. I den første bestemmes der i § 2, at „af al Indtægt givende Formue svares en Skat til Staten af 2 pCt. af Indkomsten“. Det lyder jo meget ligefremt, men det vidunderlige ved denne ene Linie er dette, at det er slet ikke sandt, hvad der staar i den, det er fuld-

komment galt, hvad der staar. Det er dog uheldigt ved en Lov, naar allerede dens første Paragraf er fuldstændig usandfærdig. Paragraffen foreskriver, at af al indtægtgivende Formue skal der svares en Skat til Staten af 2 pCt. af Indkomsten, men af § 11 ses det, at Ejerne af faste Ejendomme aldeles ikke skulle svare deres Skat som 2 pCt. af Indkomsten, men som 0,8 pro mille af Ejendommens Vurderingssum, hvad enten den paagældende ingen Indkomst af Ejendommen har haft eller har haft en meget stor Indkomst deraf. At de ikke skulle svare 2 pCt. af deres Indkomst, anser jeg i og for sig for meget uheldigt, thi for overmaade mange Landmænd vil det betyde, at de ofte ville komme til at svare Skat af en Indtægt, de slet ikke have, eller en større Skat, end andre Samfundsklasser ville komme til at svare af deres Indtægt af Formue. Paa den anden Side ville mange andre Ejere af faste Ejendomme regelmæssig slippe med langt mindre end 2 pCt af deres Indkomst. Jeg behøver blot at henvise til Ejeren af et Beboelseshus, der ofte har 10—12 pCt eller mere af den i Ejendommen staaende Kapital. Han vil slippe med 2 pCt. af 4 pCt. af Kapitalen, og det vil altsaa blive langt mindre end 2 pCt. af hele Indtægten. Tænke vi os, at han faar 12 pCt. i Indtægt, vil han i Virkeligheden ikke komme til at betale 2 pCt., men $\frac{2}{3}$ pCt. af Indkomsten. I endnu højere Grad gælder det mange Ejere af industrielle Ejendomme, hvor Indtægten af Ejendommen gaar langt over 10—12 pCt. Disse ville ogsaa komme til at slippe med 2 pCt. af en fingeret Indkomst, som slet ikke er deres virkelige. Jeg har derfor fuldkommen Ret i at sige, at den allerførste Paragraf i dette Lovforslag, som handler om Skatten, lider af den Mangel, at det, der staar i den, slet ikke er sandt.

Den Regel, der findes i § 11, tjener ogsaa til at vise den fuldkomne Uretfærdighed i Skatteydelsen, som dette Forslag i mange Tilfælde indfører. Jeg nævnede, at Forslaget var fuldt af Smaaligheder og Omsvøb. Jeg skal naturligvis ikke gennemgaa alle Enkelthederne, thi Forslaget er saa fuldt deraf, at jeg i saa Tilfælde kunde staa til langt ud paa Natten. Det vrimler deraf, naar man undtager de Steder, hvor Forslaget er synonymt med Skattekommissionens Forslag. De ere gode, ellers er der saa at sige ikke en Paragraf, uden at den vrimler af Smaaligheder og Omsvøb. Jeg skal nøjes med enkelte Eksempler: Saaledes hele den underlige Samlen-op af